La Diada, descentralitzada, amb manifestacions a Berga, Lleida, Salt, Tarragona i Barcelona, bat rècords d'assistència a totes les ciutats excepte Barcelona.

L'independentisme es reivindica

*Crònica d'***Àlex Milian**
Fotografies de ***Jordi Play, Francesc Muntada, J. Ferran Angles, Joan Aureli i Agustí Cucurulls***

Ho explicitava el president d'Òmnium Cultural, Jordi Cuixart, en el seu discurs "Que ningú no s'atreveixi mai més a dubtar del poble de Catalunya". L'ombra del fracàs de la convocatòria d'enguany planava sobre les entitats convocants –ANC i Òmnium– per un suposat refredament del sobiranisme. Com a conseqüència de les diferències evidents entre les diverses opcions polítiques independentistes, es vaticinava la fallida de les manifestacions convocades per a aquest 11 de setembre. Però les imatges –i les xifres oficials i oficioses de manifestants– han demostrat que els pessimistes –o els malastrucs– anaven errats. Tant a la llera del riu Segre, a Lleida, com a la Rambla Nova de Tarragona, el passeig de la Pau de Berga o l'avinguda dels Països Catalans de Salt, la densitat de manifestants era altíssima, i encara hi havia ciutadans amb estelades i samarretes reivindicatives als carrers adjacents a aquests espais. A Barcelona, on la manifestació s'havia de circumscriure al passeig de Sant Joan, entre l'Arc de Triomf i la Diagonal, el superàvit d'assistents va ocupar el passeig més enllà d'aquesta avinguda, fins a quatre carrers més amunt. Segons la Guàrdia Urbana es podien quantificar els manifestants al voltant dels 540.000 i la suma de les quatre altres ciutats acosta la xifra total al milió, una mica menys que en anteriors concentracions i, tot i així, molt més que qualsevol manifestació abans de 2012.

Els carrers adjacents al passeig de Sant Joan de Barcelona eren rius de gent encara minuts abans de les 17.14, l'hora simbòlica en què havia de començar l'acte. A prop de la plaça de Tetuan, dos jubilats, Xavier i Pilar, s'havien assegut en una parada d'autobús, sota una marquesina insuficient per tapar-los del sol del final de l'estiu, que cremava implacable. "Hem vingut per sentit de país... i perquè ja n'estem farts", explicava el Xavier. Ja vaticinava que a Barcelona "serien menys manifestants que altres vegades" però es mostrava convençut que "en el total de les cinc ciutats en sumarem tants o més que les altres vegades". Reconeix que "hi ha gent que està farta de veure que no avancem" i creu també que "ens trobem en el mateix punt que fa quatre anys", però rebutja el pessimisme: "Nosaltres no defallim".

Molt a prop, Dolors Gimbat, amb 71 anys, reparteix el símbol de la manifestació d'enguany: un punt groc d'uns 50 cm de diàmetre, amb el qual els manifestants hauran de fer l'efecte "batec" uns minuts després i traslladar metafòricament el missatge que ja estan "a punt" per a la independència. Gimbat és sòcia d'Òmnium Cultural des de fa anys; opina que "el Govern ho està fent molt bé, bé que no tots hi col·laborin tan com caldria; no diré qui", apunta. Demostra optimisme –"Això acabarà molt bé"– i autoexigència: "Hem de fer-ho ben fet. Si costa una mica més de temps, no passa

res, però s'ha de fer ben fet". I marxa de pressa perquè la requereix un voluntari per feines de seguretat en un altre lloc. L'hora marcada, les 17.14, s'acosta.

Tot comença amb les campanes de la Seu Vella de Lleida, on l'escriptora de Tremp Maria Barbal llegeix la primera part del manifest conjunt de l'Assemblea i Òmnium per aquest 11 de Setembre. Un manifest, llegia l'autora de *Pedra de tartera*, a favor "d'una República amb veu pròpia a Europa per defensar els interessos de tots els ciutadans de Catalunya sense cap excepció; la República catalana que estem construint és la via per garantir la llibertat i la igualtat de les persones, la cohesió social i l'equilibri territorial." I reblà: "Som la terra; estem a punt".

Tot seguit, des de Berga, va continuar el manifest la Núria Picas, corredora de muntanya i guanyadora dels Ultra Trail World Tour en les edicions de 2014 i 2015: "El somni està a punt d'esdevenir realitat. Som a un pas. Som un país il·lusionat; una societat que treballa per aconseguir allò més preuat a què un poble pot aspirar: la llibertat". Aquesta República Catalana, va llegir Picas, "serà un exemple de voluntat democràtic arreu del món" i, "amb determinació i força construirem un Estat on l'educació i la cultura seran els pilars de la cohesió i el progrés; una república que podrà emmirallar-se en els països més avançats. La República Catalana serà un país culte, d'acollida i obert al món. Som tradició, som cultura i estem a punt".

Des de Salt, en Gerard Quintana, cantant de Sopa de Cabra, va llegir la part del manifest que reivindica Catalunya com un país d'acollida: "Farem un país acollidor, fraternal i defensor dels drets humans, més enllà de les ideologies i de les fronteres". Una república que defensarà, va dir, "la concòrdia, la cooperació i la solidaritat entre tots els pobles del món, sempre preparada per acollir les persones exiliades i refugiades". Insistí en el fet que "la república es forjarà amb les aportacions de les persones nascudes aquí i a tot arreu que han decidit que aquest és el seu projecte". I va acabar, un altre cop, amb el missatge que el poble ja està preparat: "Som i serem un poble d'acollida. Estem a punt".

L'històric portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, Manolo Tomàs, va ser l'encarregat de llegir la seva part de manifest des de Tarragona: "Tenim un país actiu. Un país que vol esdevenir una eina de progrés. Som emprenedors i creatius i ens agrada la feina ben feta. Tothom que viu a Catalunya es mereix un futur millor". Per això, va afegir, la República catalana "es basarà en la dignitat". Va recordar que "estem fent la més gran de les exportacions perquè exportem il·lusió d'un futur millor" i va prometre que la "la República catalana disposarà dels recursos fruit del nostre treball el nostre esforç i el nostre treball que ara en part ens neguen". I va concloure: "Som progrés i estem a punt."

La part final del manifest la va llegir a Barcelona el cineasta Pere Portabella, un dels organitzadors, fa 40 anys, de la primera manifestació per la Diada del 1976 a Sant Boi. "Per primera vegada ho podem dir ben clar: Defensem el nostre dret a decidir amb llibertat i sense amenaces, sense anar en contra de ningú", gràcies "a un Govern independentista" que treballa per aconseguir la República catalana i gràcies a "un moviment que va nàixer al carrer i que es va ratificar a les urnes". "Aquest 11 de setembre –va continuar– no durarà un dia, sinó un any. Si podem un any i, si cal, cent. Donarem suport a les institucions perquè ens puguem autodeterminar". Portabella va acabar –"Som un poble en moviment, som el somni. Estem a punt"– i encara va afegir per pròpia iniciativa: "Mai no havíem arribat tan lluny i tan a prop". •